

וּמִפְּנֵיכֶם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבִנֵּי יִהְיֶה

הסבא השגיח והאבא דיבר
והבן שמע ולא ענה והנכד פנה
חמשת אלפים תשפ"ד שנה
בפניו דאגה ובפיו קינה
ולשונו תוכחה כעוסה
נוסעים אנחנו אל המקום
אשר שם הזקנים שבים ללכת
ואלה מה נעשה להם או לבניהם
וכמאשימים הביטו בנו
אל נא תעזבו אותנו
ומשחקיכם זרים לנו
ומלבושיכם מפרידים בינינו
לו יש בידי ואכלא אתכם
בכלא זקנים והשער שבתו
מפתי תאכלו ומימי תשתו
ולא אראה ברעתי

ועד זקנה לא סבלתי
ואל צד הילדים דילגתי
ולחישות נפשם הקשבתי
על מי תדברו סרה
ואת מי תאכילו לענה ומרה
אל הסב לא נוכל דבר מאומה
אך את נפשנו ידענו ונספרה
מאין אנחנו ולאן נזכרה

אנחנו הפרחים אנחנו הכהנים
עולים לגג היכל קדש הקדשים
אנחנו את המפתחות זורקים
ופיסת יד משמים פושטת יד
אומרת בחרתי לי את הצעירה
עוד רגלינו קופצת עוד היד פושטת

אנחנו הלוויים עומדים על הדוכן
אל נקמות יי ברעתם הצמיתם
לא הספקנו, יצמיתם יי אלהינו
מנגינה בפינו נשחטנו
וסערה קיבלה את רוחנו
וקמה בנו והלכנו
והיא עוד נושאת את שירנו

ועל ערבים בצד נהרות
בכינורו של דוד הרוחות מנשבות
ובכל לילה אנחנו קמות

אנחנו הבנים אנחנו הבנות
על הספינה מולכות
ובמעמקי ים שמנו נפשנו
לא יבוא למוט רגלינו
ומקל וחומר את הבנים

נשא לבבינו אל כפים

ואנחנו של כהן גדול
רבי ישמעאל הבן והבת
לא קרב זה אל זה כל הלילה
וכעלות השחר מלאנו את העולם
בצעקת אל נאלם
וטרם ניתן דמי לו עד

אנחנו המשוררים שניגנו
עלינו לשבח בבית כנסת הנשרף
בשירים נעימים סיימנו נשימותינו
שאלנו שובינו על דברי שירנו
ונולדנו מחדש וסיימנו את השיר

במנגינה אחרת ובאותם מילים
באותה מנגינה ובמילים אחרות
באותם מילים ובאותה מנגינה
ואותם הדמעות ואותם התקוות

עלינו בירכו אימהות
על השחיטה ועל הקידוש
למול צווארנו פשוטות
אומרה אלי אל תעלני

ואני מקלף מעצמי
את החליפה השחורה
ותחתיה מלבוש פורפורה
טבול בדם שרוף באש
ותחתיה תעמוד הבהרת
שריפת לב וגוף קיים
ובתפירות המלבוש ארוגות
עשרה הרוגי מלכות
ושישה מליון שמות
ובקשת אבות ותשוקת אימהות
ואור אין סוף חרוט בנשמות
וכל הגלויות וכל הגאולות

ואני יעקב הנודד ו
אני יצחק הנעקד ואני אברהם העוקד
ואני שרה שומעת ובוכה
ובא גם אברהם לבכות ולספוד
ונולדנו מחדש וחיבקנו בן
וקראנו שמו ישראל, הדור הבא